Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ ΗΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον | Ἐν Ἀθήναις, 24 Αὐγούστου 1902 | Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 34

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Φαντάζεται τις εἰς ποῖον βαθμὸν ἐξεπλήσσοντο ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, εὑρισκόμενοι ἀπέναντι ὄντος νέου, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἀνθρωπολόγος εἶχε παρατηρήσῃ ποτέ, καὶ τὸ ὁποῖον ἀπετέλει, ὡς φαίνεται, τὸν διάμεσον τύπον μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζῴου.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Λάγκας ἰσχυρίζετο ὅτι τὸ ὂν αὐτὸ ὡμίλει, — ἐκτὸς ἂν ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς ἐξέλαθεν ὡς ἕναρθρον λέξιν καμμίαν κραυγήν, —κραυγὴν ζῳώδη, μὴ ἀνταποκρινομένην πρὸς ἰδέαν οἱανδήποτε καὶ ὀφειλομένην οὐχὶ εἰς τὸ λογικόν, ἀλλ' εἰς τὸ ἔνστικτον.

Οἱ δύο φίλοι ἐστέκοντο σιωπηλοί, ἐλπίζοντες ὅτι τὸ στόμα τοῦ μικροῦ θὰ διηνοίγετο, ἐνῷ ὁ Λάγκας ἐξηκολούθει νὰ τῷ βρέχῃ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς κροτάφους. Ὁπωσδήποτε, ἡ ἀναπνοή του ἦτο τώρα ὀλιγώτερον δυσχερής, τὸ δέρμα του ὀλιγώτερον ξηρόν, καὶ ὁ παροξυσμὸς τοῦ πυρετοῦ ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρμα του. Ἐπιτέλους τὰ χείλη του διεστάλησαν ἐλαφρῶς.

— Νγκόρα !.. Νγκόρα! .. ἐπρόφερε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ.

— Ὄχι δά ! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Αὐτὸ πάλιν εἶνε ὁλως-διόλου ἀπίστευτον !

Καὶ οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἐννοοῦσαν νὰ πιστεύσουν ὅτι ἤκουσαν πραγματικῶς ἐκεῖνο που ἤκουσαν πρὸ ὀλίγου !

Πῶς; τὸ πλάσμα αὐτό, τὸ ὁποῖον, ὁτιδήποτε καὶ ἂν ἦτο, δὲν εὑρίσκετο βεβαίως εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς ζωϊκῆς κλίμακος, κατεῖχε λοιπὸν τὸ χάρισμα τοῦ λόγου ; . . . Ἂν δὲν εἶχε προφέρῃ ἕως τώρα παρὰ μόνον τὴν λέξιν ἐκείνην τῆς κογγικῆς γλώσσης, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι μετεχειρίζετο καὶ ἄλλας, ὅτι εἶχεν ἰδέας, ὅτι ἤξευρε νά τας ἐξωτερικεύῃ διὰ φράσεων ; . . .

Τὸ δυσάρεστον ἦτο, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνοίξῃ ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ κανεὶς νὰ ἴδῃ τὸ βλέμμα των, ἂν εἶχον βλέμμα ἐξ ἐκείνων, εἰς τὰ ὁποῖα κατοπτρίζεται ἡ σκέψις, βλέμμα ἐκφράζον πολλά, βλέμμα πλάσματος λογικοῦ . . . Ἀλλὰ τὰ βλέφαρά του ἐξηκολούθουν νὰ μένουν κλειστά, καὶ τίποτε δὲν ἐμαρτύρει ὅτι ἦσαν ἕτοιμα νὰ ἀνοιχθοῦν.

Ἐν τούτοις, ὁ Τζὼν Κόρτ, ἐσκυμμένος ἄνωθέν του, ἐπρόσεχε νὰ κούσῃ τὰς λέξεις ἢ τὰς κραυγάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξέφευγον τυχὸν ἀπὸ τὸ στόμα του, Τῷ ὑπεστήριζε τὴν κεφαλήν, ἐλαφρά, χωρὶς νὰ τὸ ἐξυπνίσῃ, καὶ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του, ὅταν ἠσθάνθη ἐν κορδόνιον, τυλιγμένον πέριξ τοῦ μικροῦ ἐκείνου λαιμοῦ.

Ἐτράβηξε τὸ κορδόνιον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἦτο πλεκτὸν ἐκ μετάξης, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν κόμβον, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀνέκραξεν :

— Ἕνα μετάλλιον !..

— Μετάλλιον ;! ἐπανέλαβεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

Ὁ Τζὼν Κόρτ ἔλυσε τὸ κορδόνιον.

Πραγματικῶς, ἦτο ἓν μετάλλιον ἀπὸ νίκελ, μεγάλον ὡς πεντάλεπτον, μ' ἓν ὄνομα χαραγμένον ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως, καὶ μὲ μίαν εἰκόνα χαραγμένην ἐπὶ τῆς ἄλλης.

Τὸ ὄνομα ἦτο « Γιοχάουζεν», ἡ δὲ εἰκὼν ἦτο κατατομὴ τοῦ ἰατροῦ !

— Μπᾶ ! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ ἔχει καὶ παράσημον ! τὸ παράσημον τοῦ Τάγματος τοῦ γερμανοῦ καθηγητοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν κλωβὸν εὑρήκαμεν ἄδειον !

Ὅτι τὰ μετάλλια ταῦτα ἦσαν διαδεδομένα εἰς τὴν χώραν τοῦ Κάμερουν, τοῦτο δὲν ἦτο ἀπορίας ἄξιον, διότι πολλάκις ὁ ἰατρὸς εἶχε διανείμῃ τοιαῦτα εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Κόγγου. Ἀλλὰ πῶς ἐν τοιοῦτον μετάλλιον εὑρίσκετο ἀνηρτημένον εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ παραδόξου

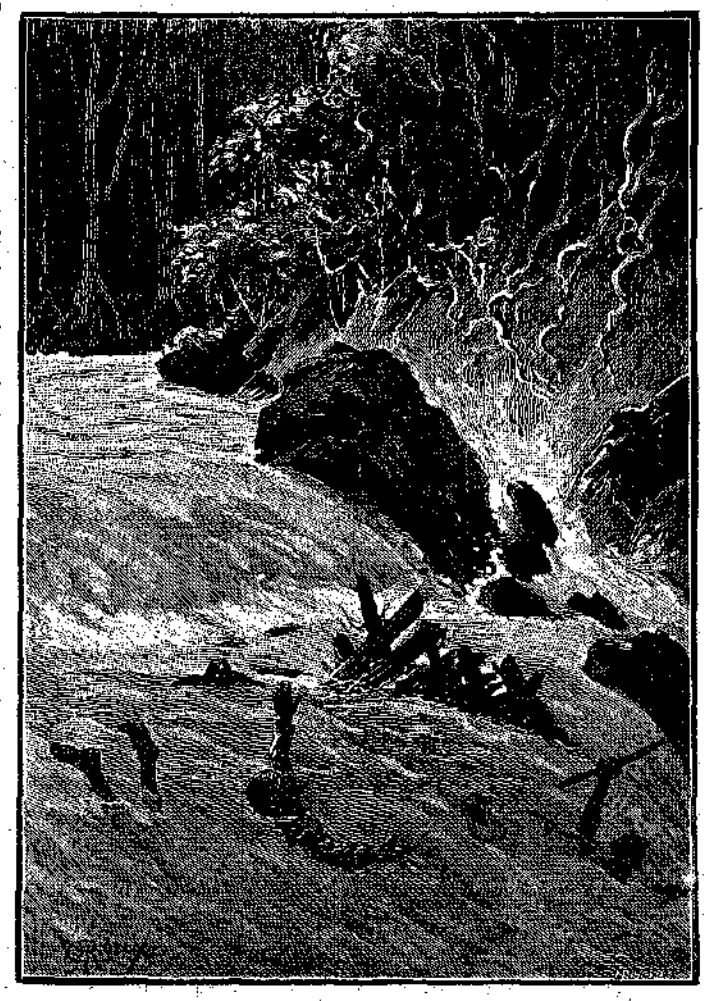

« Ὅλοι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν δίνην... (Σελ. 266, στήλ. 6'.)

ἐκείνου κατοίκου τοῦ Μεγάλου Δάσους;

— Πολὺ περίεργον αὐτό! ἐδήλωσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἐκτὸς ἂν οἱ ἡμιπίθηκοι ἢ ἡμιάνθρωποι αὐτοὶ ἔκλεψαν τὸ μετάλλιον ἀπὸ τὴν καλύβην τοῦ Γιοχάουζεν..

— Κάμη! ἔκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Ἐκάλει τὸν ὁδηγὸν διὰ νά τον καταστήσῃ ἐνήμερον τῶν περιέργων τούτων πραγμάτων καὶ νά τον ἐρωτήσῃ τί ἐσκέπτετο περὶ αὐτῶν.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ὁδηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκραζε:

— Κύριε Μάξ!.. κύριε Τζών!..

— Οἱ δύο νέοι, ἐξελθόντες ἐκ τῆς σκιάδος, ἐπλησίασαν τὸν Κάμην.

— Ἀκούσατε! τοῖς εἶπεν.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν πεντήκοντα μέτρων, ὁ ποταμὸς ἐλόξευεν ἀποτόμως πρὸς τὰ δεξιὰ δι' ἀγκῶνος, ὅπου τὰ δένδρα ἀνεφαίνοντο πάλιν εἰς πυκνὴν συστάδα. Ἐκεῖθεν, ὅταν ἠκροάζετό τις μὲ προσοχήν, ἤκουεν εὐκρινῶς ἕνα μυκηθμὸν ὑπόκωφον καὶ παρατεταμένον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν μυκηθμὸν τῶν μηρυκαστικῶν ἢ μὲ τὸ οὔρλιασμα τῶν ἀγριμίων. Καὶ ὁ θόρυβος αὐτὸς ηὔξανεν, ἐφ' ὅσον ἡ σχεδία ἐπλησίαζε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος...

— Πολὺ ὕποπτος κρότος... εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Καὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐννοῶ τὴν αἰτίαν, προσέθεσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Μήπως ὑπάρχει ἐκεῖ κανένας καταρράκτης;... εἶπεν ὁ ὁδηγός. Ὁ ἄνεμος πνέει νότιος καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀτμόσφαιραν γεμάτην ὑγρασίαν.

Ὁ Κάμης δὲν ἠπατᾶτο. Ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ῥίου διήρχετο ἓν εἶδος ἀτμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ προέρχεται, εἰμὴ ἀπὸ σφοδρὰν ἀνακίνησιν τῶν ὑδάτων.

Ἂν ὁ ποταμὸς ἐφράσσετο ἀπὸ κανὲν ἐμπόδιον; ἂν ἕνεκα τούτου ἔμελλε νὰ διακοπῇ ὁ πλοῦς; ἰδοὺ περιπέτεια ἀρκετὰ σοβαρὰ καὶ δυσάρεστος... Ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Τζὼν Κὸρτ δὲν ἐσυλλογίζοντο πλέον τὸν προστατευόμενον τοῦ Λάγκα...

Ἡ σχεδία κατήρχετο μὲ ἀρκετὴν ταχύτητα, καὶ ἀναμφιβόλως, μετὰ τὴν καμπήν, δηλαδὴ μετά τινα λεπτὰ τῆς ὥρας, οἱ ἐπιβάται θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ βεβαιωθοῦν περὶ τῆς αἰτίας τοῦ μακρινοῦ ἐκείνου θορύβου.

Ὅταν ἔκαμψαν τὸν ἀγκῶνα, εἶδον τῳόντι ὅτι οἱ φόβοι τοῦ ὁδηγοῦ ἦσαν εὔλογοι.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου ὀργυιῶν, σωρεία μελανῶν βράχων ἐσχημάτιζε φραγμὸν ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης μέχρι τῆς ἄλλης. Ὁ φραγμὸς οὗτος ἦτο ἀνοικτὸς μόνον εἰς τὸ μέσον, ὅπου τὰ ὕδατα κατεκρημνίζοντο μανιώδη, ἐπιστέφοντα αὐτὸν μὲ ἀφρούς. Ἐξ ἑκάστης πλευρᾶς, προσέκρουον κατὰ τοῦ φυσικοῦ τούτου προχώματος καὶ εἰς μερικὰ μέρη τὸ ὑπερεπήδων. Εἰς τὸ κέντρον ἐσχηματίζετο ῥεῦμα ὁρμητικώτατον, εἰς τὰ πλάγια ἐσχηματίζετο καταρράκτης. Ἂν ἡ σχεδία δὲν προσήγγιζεν εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ὄχθην, ἂν δὲν κατώρθωναν νά την δέσουν ἐκεῖ στερεῶς, θὰ παρεσύρετο καὶ θὰ ἐθραύετο κατὰ τοῦ φραγμοῦ, ἢ θἀνετρέπετο εἰς τὸ ὁρμητικὸν ῥεῦμα.

Ὅλοι διετήρησαν τὴν ψυχραιμίαν των. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν οὔτε στιγμήν, διότι ἡ ταχύτης τοῦ ῥεύματος ηὔξανεν.

— Εἰς τὴν ὄχθην!.. εἰς τὴν ὄχθην!... ἐφώναξεν ὁ Κάμης.

Ἡ ὥρα ἦτο ἕκτη καὶ ἡμίσεια. Μὲ τὸν ὀμιχλώδη ἐκεῖνον καιρόν, τὸ λυκόφως ἦτο ἀρκετὰ ἀμυδρόν, ὥστε νὰ μὴ δύναταί τις νὰ διακρίνῃ σχεδὸν τὰ πέριξ ἀντικείμενα.

Ἡ δυσχέρεια αὕτη, προστιθεμένη εἰς τὰς ἄλλας, ἐδυσχέραινε τὸν χειρισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου προσεπάθουν νὰ φθάσουν εἰς τὴν ὄχθην.

Εἰς μάτην ὁ Κάμης ἠγωνίζετο νὰ διευθύνῃ πλαγίως τὴν σχεδίαν. Αἱ δυνάμεις του δὲν ἐπήρκουν. Ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ τῷ ἔδωκε χεῖρα βοηθείας. Μόνον μὲ τὴν κώπην ἔπρεπε νἀντισταθοῦν κατὰ τοῦ ῥεύματος, τὸ ὁποῖον τοὺς παρέσυρε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μέσον τοῦ φραγμοῦ. Οἱ δύο μαζὶ κάτι ἔκαμναν, καὶ βεβαίως θὰ κατώρθωναν νἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, ὅταν αἴφνης ἡ κώπη ἐθραύσθη καὶ ἡ σχεδία εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ ῥεῦμα.

— Ἂς εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ ῥιφθῶμεν εἰς τοὺς βράχους, πρίν μας πάρῃ τὸ ῥεῦμα!.. διέταξεν ὁ Κάμης.

— Ἄλλο δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν! εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Ἀκούσας τὸν θόρυβον, ὁ Λάγκας εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς σκιάδος. Ἐκύτταξε καὶ ἐννόησε τὸν κίνδυνον. Ἀντὶ νὰ συλλογισθῇ τὸν ἑαυτόν του, ἐσυλλογίσθη τὸν ἄλλον, τὸ μικρόν. Ἐπῆγε, τὸ ἐπῆρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν πρύμνην.

Τώρα ἡ σχεδία παρεσύρετο ὁρμητικῶς πρὸς τὸ ἀνοικτὸν κέντρον τοῦ φραγμοῦ.. Ὁ κίνδυνος ἦτο μέγας... Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἆρά γε δυνατὸν νὰ μὴ προσκρούσῃ κατὰ τῶν βράχων καὶ νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ ἀνοίγματος χωρὶς νἀνατραπῇ;...

Τοῦτο, δυστυχῶς, δὲν συνέβη. Ἀπεναντίας, ἡ εὔθραυστος συσκευὴ προσέκρουσε μὲ μεγάλην ὁρμὴν κατά τινος τῶν πρὸς τἀριστερᾷ βράχων. Εἰς μάτην ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του προσεπάθησαν να πιασθοῦν ἀπὸ τὸν φραγμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπρόφθασαν μόνον νὰ ῥίψουν τὴν φυσιγγιοθήκην, τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκεύη των.

Ὅλοι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν δίνην, καθ' ἣν στιγμὴν ἐθραύετο ἡ σχεδία, τὰ συντρίμματα τῆς ὁποίας ἔφευγον, παρασυρόμενα ὑπὸ τῶν μυκωμένων ὑδάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΥΠΟ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Τὴν ἐπαύριον, τρεῖς ἄνδρες ἦσαν ἐξηπλωμένοι πλησίον πυρᾶς, τῆς ὁποίας κατηναλίσκοντο οἱ τελευταῖοι ἄνθρακες. Νικημένοι ὑπὸ τοῦ κόπου, ἀνίκανοι νἀντισταθοῦν εἰς τὸν ὕπνον, ἀφ' οὗ ἐφόρεσαν τὰ ἐνδύματά των, τὰ ὁποῖα εἶχον στεγνώσῃ ἀντικρὺ τῆς πυρᾶς ἐκείνης, ἀπεκοιμήθησαν.

Τί ὥρα ἦτο; ἦτο ἡμέρα, ἦτο νύξ;.. Κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ εἴπῃ... Ἐν τούτοις, λαμβάνων τις ὑπ' ὄψει τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος διέρρευσεν ἀπὸ τῆς προτεραίας, ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατείλῃ. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον μέρος εὑρίσκετο ἡ ἀνατολή;... Ἡ ἐρώτησις αὕτη, ἂν ἐγίνετο, θὰ ἔμενεν ἄνευ ἀπαντήσεως.

Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄνδρες εἶχον ἐγκλεισθῇ λοιπὸν εἰς κανὲν σπήλαιον, εἰς κανὲν ὑπόγειον, εἰς μέρος ὅπου δὲν ἔφθανε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας;

Ὄχι, διότι τριγύρω των ἦσαν δένδρα· ἀλλὰ δένδρα τόσον πυκνὰ καὶ τόσον ὑψηλά, ὥστε ἐσταματοῦσαν τὸ βλέμμα εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον μέτρων. Μεταξὺ τῶν πελωρίων ἐκείνων κορμῶν καὶ τῶν κισσῶν, οἱ ὁποῖοι τοὺς συνέδεον, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ κανεὶς ἀτραπόν, δρόμον βατὸν οἱονδήποτε. Οἱ κατώτεροι κλάδοι, συμπλεκόμενοι, ἐσχημάτιζαν ὀροφὴν εἰς ὕψος πεντήκοντα μόνον ποδῶν. Ἐπάνω, τόσον πυκνὸν ἦτο τὸ φύλλωμα, τόσον συνεσφιγμένοι οἱ κλῶνοι μέχρι τῶν κορυφῶν, ὥστε οὔτε τὸ φῶς τῶν ἀστέρων οὔτε αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἠδύναντο νὰ διαπεράσουν. Φυλακὴ δὲν θὰ ἦτο σκοτεινοτέρα, καὶ ἀσφαλεστέρα ἀκόμη, ἀπὸ τὸ ὑ π ό δ ε ν δ ρ ο ν τοῦτο τοῦ Μεγάλου Δάσους, εἰς τὸ ὁποῖον οὔτε φῶς εἰσήρχετο, οὔτε διέξοδος ὑπῆρχε.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τί βγαίνει ἂν ξέρῃς γράμματα
ποῦ δέν τα ξέρουν ἄλλοι,
ἂν γιὰ καλὸ δέν τα σκορπᾷ
τὸ πλούσιο σου κεφάλι;
Τί νοιώθει κ' ἡ κατάφορτη
βιβλιοθήκη τάχα;
Στέκει 'στὴν ἄκρην ἄμυαλη
καὶ κούστουρο μονάχα!

★

Τὸ πιὸ κρυφό σου μυστικὸ
κρύφ' το καλὰ 'ς τὰ βάθη,
μὴν τύχῃ κι' ὁ πιὸς τίμιος
ἀκόμη νά το μάθῃ·
γιατὶ ὅσο νἆνε 'γκαρδιακός,
δὲν θἄχῃ ἔννοια τόση
ὅσο ἡ δική σου ἡ καρδιά,
νὰ μήν το καταδώσῃ.

[Ἀπὸ τὸν «Ροδόκηπον» τοῦ ΣΑΛΑΗ. Μετάφρασις ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ]

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Εἰ τὴν διπλωματικὴν γλῶσσαν, τ α υ τ ό σ η μ ο ς δ ι α κ ο ί ν ω σ ι ς ὀνομάζεται τὸ ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον συντάσσεται ἐκ συμφώνου καὶ ὑπογράφεται ὑφ' ὅλων ὁμοῦ τῶν πρέσβεων ἢ τῶν πληρεξουσίων. Ὅταν ἀκούετε ἢ βλέπετε εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι «οἱ πρέσβεις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ἀπηύθυναν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ταυτόσημον διακοίνωσιν κτλ.» πρέπει νὰ φαντάζεσθε ἓν ἔγγραφον, φέρον πέντε ἢ ἓξ ὑπογραφάς... Καὶ ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἔλαβα προχθές, εἶνε συντεταγμένη «ἐκ συμφώνου» καὶ φέρει πέντε (ἀριθ. 5) ὑπογραφάς. Εἰμπορῶ λοιπὸν νά την ὀνομάσω ταυτόσημον διακοίνωσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἀπηύθυναν τὰ πέντε κορίτσια, περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ὡμίλησα τὴν ἄλλην φοράν.

Καὶ σᾶς την ἀντιγράφω:

« Ἀξιότιμε κύριε Φαῖδον, χαίρετε!

« Εἴμεθα τὰ πέντε κ ο ρ ί τ σ ι α, μετὰ τῶν ὁποίων εἴχατε τὴν τιμὴν (—ὤ, ποία τιμή!—) νὰ συνταξειδεύσετε τὸ παρελθὸν Σάββατον ἀπὸ τοῦ Ζαππείου μέχρι τῆς Διασταυρώσεως. Ἐκεῖ εἴδατε ὅτι ἀλλάξαμεν τραῖνον, διότι ἡμεῖς πηγαίνομεν πάντοτε εἰς τὸ Νέον Φάληρον, ὅπου πηγαίνει ὅλος ὁ καλὸς κόσμος. Ἡμεῖς ὀνομαζόμεθα δεσποινίδες ἢ μ α ν τ μ α ζ έ λ· σεῖς μᾶς ὀνομάζετε κ ο ρ ί τ σ ι α... Ἀλλὰ δὲν ἐπεριμέναμεν περισσότερον ἀπὸ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος πηγαίνει εἰς τὸ Παλαιόν. (—!!!—) Τελοσπάντων, ὅπως καὶ ἂν μας ὀνομάζετε, μάθετε ὅτι ἐδιαβάσαμεν τὴν ἐπιστολήν σας καὶ ἐγελάσαμεν πολὺ μὲ τὸ ἐπεισόδιόν μας. Φανταζόμεθα πόσον θὰ ἐγέλασαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγνῶσταί σας... Μὴ νομίσετε ὅμως, ὅτι διαβάζομεν τακτικὰ τὴν Διάπλασιν. Κατ' ἐξαίρεσιν εὑρήκαμεν κ' ἐδιαβάσαμεν τὸ τελευταῖον φύλλον, διότι μᾶς ἐνδιέφερε προσωπικῶς· δὲν εἴμεθα ἡμεῖς μ π ε μ π έ, διὰ νὰ πέρνωμεν Διάπλασιν. (—Τί λόγος!. ἀλλὰ τότε ἐξηγοῦνται ὅλα, δεσποινίδες μου...—)

«Τελοσπάντων (— μὰ πάλι τελοσπάντων;—) εἴδαμεν τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῶμεν καὶ νά σας εἴπωμεν, ὅτι ὅλον τὸ ἄδικον τὸ ἔχει ἐκείνη ἡ κυρία. Ἡμεῖς δὲν πταίομεν εἰς τίποτε. Ποῖος τῆς εἶπε νὰ εἶνε τόσον παχειά; Θά μας εἴπητε ὅτι ὁ Θεός την ἔκαμε. Ναί, βέβαια ὁ Θεός, (— ἄξιζε νά το ἀρνηθῆτε καὶ αὐτό, δεσποινίδες μου!—) ἀλλ' ὅταν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε τόσον παχύδερμος, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νομίζομεν, νὰ καταβαίνῃ εἰς τὸ Φάληρον μέρα μεσημέρι (— βέβαια, ἂν ἦταν νύκτα τοὐλάχιστον...—) Δέν το εἰξεύρει ὅτι εἰμπορεῖ νὰ συναντηθῇ καὶ μὲ δεσποινίδας ἀστείου χαρακτῆρος καὶ νὰ συμβοῦν παρατράγωδα; Εἶνε δυνατὸν νὰ κρατήσῃ κανεὶς τὰ γέλια, ὅταν βλέπῃ ἔξαφνα τοιοῦτον ἀνθρωπόμορφον ἐλέφαντα; (— ἅ τώρα ἔγινεν ἐλέφας!)

«Τελοσπάντων (—τελοσπάντων!!—) ἡμεῖς δὲν ἐκάμαμεν κανένα κακόν, ἂν ἐγελάσαμεν. Ἡ νεότης πάντοτε γελᾷ, καὶ μάλιστα ὅταν βλέπῃ γελοῖα. Ὅσον διὰ τὰ λόγια, ποῦ εἴπαμεν εἰς βάρος τῆς κυρίας, — ἀλήθεια, κύριε Φαῖδον, τί βάρος θὰ εἶχε!.. — δὲν πταίομεν καθόλου, διότι, τὸ ὁμολογεῖτε καὶ σεῖς, τὰ εἴπαμεν γαλλικά. Ποῦ νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι μία κυρία κατωτέρας τάξεως καὶ τόσον παχεῖα, θὰ εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ γνωρίζῃ καὶ γαλλικά. Ἡμεῖς εἴχαμεν τὴν ἰδέαν, ὅτι τὰ γαλλικὰ εἶνε προνόμιον τοῦ καλοῦ κόσμου, (— βέβαια, ὅπως καὶ τὸ Νέον Φάληρον, δεσποινίδες μου...— καὶ ἐξεπλάγημεν πολὺ ὅταν εἴδαμεν αἴφνης, ὅτι ἡ κυρία εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι τὴν ὠνομάσαμεν ἱπποπόταμον. Διὰ τὰ ἄλλα δὲν ἔχομεν καμμίαν εὐθύνην. Μᾶς ὕβρισαν καὶ ὑβρίσαμεν· ἂν μας ἔδερναν, θὰ ἐδέρναμεν καὶ ἡμεῖς. Εἴδατε ὅμως πῶς ἡ κυρία ἀνεγνώρισε τὸ λάθος της καὶ πῶς ἔσπευσε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Καλλιθέαν. Εἶδεν ἡ δυστυχὴς ὅτι ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ μείνῃ· δὲν τα βγάζει κανεὶς πέρα μὲ πέντε γλῶσσες καὶ με δέκα χέρια. (— αὐτὸ βλέπω κ' ἐγώ, καὶ παύω τὰς παρενθέσεις—).

«Αὐτά, σᾶς παρακαλοῦμεν πολύ, κύριε Φαῖδον, νὰ εἴπητε εἰς τοὺς ἀναγνώστας σας, διὰ νὰ μή μας ἐκλάβουν ὡς δεσποινίδας ἀνοήτους καὶ κακῆς ἀνατροφῆς. Δέν σας γνωρίζομεν προσωπικῶς, οὔτε ἠξεύρομεν ποῖος ἀπὸ τοὺς συνεπιβάτας μας ἦτο ὁ κ. Φαῖδων. Ἀλήθεια, ἐμπρός μας ἐκάθητο ἕνας γέρος πολὺ ἄσχημος καὶ διεστραμμένος, μαῦρος σὰν Ἀράπης καὶ μὲ κάτι ἄγρια μάτια καὶ μὲ κάτι πυκνὰ φρύδια ποῦ σ' ἔπιανε τρομάρα. Μήπως ἦσθε σεῖς;

«Τελοσπάντων, δέν σας ἀσπαζόμεθα, καὶ λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποσημειωθῶμεν.

« Ἡ μαύρη.
« Ἡ ῥοδόχρους.
« Ἡ Α' λευκή.
« Ἡ Β' λευκή.
« Ἡ γαλάζια.»

Πῶς σας φαίνεται ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, ἀγαπητοί μου; Ἐγὼ θά την εὕρισκα φυσικωτάτην. Ἀπὸ μὴ συνδρομητρίας τῆς Διαπλάσεως δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς καλλιτέραν εὐγένειαν καὶ καλλιτέραν λογικήν. Εἴδατε ἐκεῖ ἐπιχειρήματα; Καὶ ὅμως, ἔχω τὴν ὑποψίαν μήπως ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶνε φ ά ρ σ α. Ἢ κάποιος ἄλλος τὴν ἔγραψε, χάριν ἀστειότητος, ἤ, ἂν την ἔγραψαν τὰ πέντε κορίτσια, αὐτὸ βέβαια σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζουν τὸ ἄτοπον καὶ ἀδικαιολόγητον τῆς συμπεριφορᾶς των. Διαφορετικά, δὲν θὰ ἔγραφαν τόσον γελοῖα πράγματα διὰ νὰ δικαιολογηθοῦν...

Τ ε λ ο σ π ά ν τ ω ν, ἐγὼ σᾶς ἀσπάζομαι, καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς ὑποσημειοῦμαι.

ΦΑΙΔΩΝ

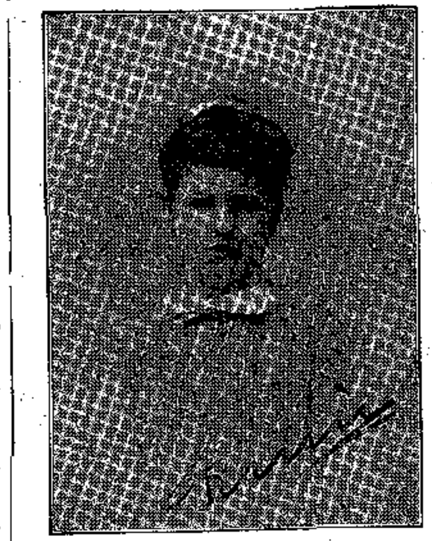

ΚΙΚΗ Δ. ΠΙΠΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Συνδρομήτρια τῆς «Διαπλάσεως»

Τυχοῦσα τοῦ Ῥαλλείου Βραβείου ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Ἀθηνῶν.

Ὡς ἀνήγγειλα ἐν καιρῷ, καὶ τὰ δύο μεγάλα Βραβεῖα τοῦ Ἀρσακείου ἀπενεμήθησαν φέτος εἰς φίλας μου. Καὶ τὸ μὲν Μποτάσειον, τὸ ἀπονεμόμενον εἰς τὴν καλλίστην τῶν ἐξωτερικῶν μαθητριῶν, ἔλαβεν ἡ Δνὶς Πηνελόπη Κλεομένους, ἡ τόσον γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἑ λ λ η ν ι κ ὴ Θ ά λ α σ σ α, τοῦ δὲ Ῥαλλείου, προωρισμένου διὰ τὰς ἐσωτερικὰς μαθητρίας, ἔτυχεν ἡ Δνὶς Κικὴ Δ. Πιπινοπούλου, τὸ ἀγαπητόν μας Μ ε ν ε ξ ε δ έ ν ι ο Μ π ο υ κ ε τ ά κ ι.

Ἡ εἰκὼν τῆς Ἑ λ λ η ν ι κ ῆ ς Θ α λ ά σ σ η ς ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε, κατόπιν βραβεύσεώς της καὶ εἰς ἕνα Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως, καὶ οἱ φίλοι μας τὴν γνωρίζουν. Σήμερον, μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας δημοσιεύω τὴν εἰκόνα τῆς Κ ι κ ῆ ς Δ. Π ι π ι ν ο π ο ύ λ ο υ. Εἶνε τιμὴ ὀφειλομένη πρὸς τὴν ἀγαπητὴν φίλην καὶ διακεκριμένην μαθήτριαν, ἡ ὁποία, διὰ τῆς πανηγυρικῆς της βραβεύσεως, ἐτίμησεν ὁλόκληρον τὴν ἐν Διαπλάσει μεγάλην οἰκογένειαν.

ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΟΡΝΙΣ

(Κατὰ τὸν Αἰσώπειον μῦθον)

Πρωτάρα κλῶσσα ἐνὸς χωριοῦ
μεσ' 'στὴν αὐλή τοῦ ὀρνιθαριοῦ
ἐζέσταινε μιὰ μέρα
ταύγά φαρμακεροῦ φειδιοῦ,
νά τοὺς γενῆ μητέρα.
Μά σάν την εἶδε ἀπ' τή φωλιά
χελιδονάκι, τρέχει
κ' ἔτσι της εἶπε : — 'Αέρα
τὸ κεφαλάκι σου ἔχει,
δυστυχισμένη· ἀφοῦ πουλιά
θαρρεῖς, ὅτι θά βγάλης
κι' ὀρνίθια μ' ἁπαλά φτερά
καὶ σάν ἐσένα ἴδια :
Λοιπόν, μὴν ἀμφιβάλλης,
ταύγά σου αὐτά... φαρμακερά
σφαλοῦν ἐντός των φείδια,
ποῦ σάν τα βγάλης—συμφορά !—
ἐπάνω σου θἀπλώσουν
καὶ θά σε φαρμακώσουν ! . .
Σήκω λοιπὸν καὶ κάνε
αὐγά, δικά σου νἄνε !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· Βλ. σελ. 257.)

Ὁ Βαλεντῖνος εἶδε τωρόντι τὸν κόμητα Δεπλεσσί-Σαμαγιάν, καθισμένον ὑπὸ μίαν σκιάδα καὶ ρεμβάζοντα κατὰ μόνας ἐνώπιον τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχον τέσσαρες φιάλαι κεναί. Τέσσαρες φιάλαι ! ἦτο πάρα πολὺ δι' ἕνα διοικητὴν τοῦ βασιλικοῦ στρατιωτικοῦ οἴκου ! . . . 'Αλλ' ἡ ἔκπληξίς μας θὰ παύσῃ, εὐθὺς ἅμα πλησιάσωμεν, διότι, ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ εὐπατρίδου τούτου, θἀναγνωρίσωμεν τὸν ἔντιμον στρατολόγον 'Ανίβαν Περβίκην, μὲ ὅλα του τὰ χρυσᾶ γαλόνια, λαμπρότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον παρά ποτέ.

Διὰ δευτέραν φοράν, ἡ ψευδο-Δούκισσα Δεσκρανιὸλ ἔτεινεν ἐπιχαρίτως τὴν ξηρὰν γεροντικήν της χεῖρα, τὴν ὁποίαν ὁ δῆθεν κόμης Δεπλεσσί-Σαμαγιὰν ἠσπάσθη μὲ τὸ σοβαρώτερον ὕφος τοῦ κόσμου.

—Ὦ τὴν ἀγαπητὴν Δούκισσαν ! εἶνε πάντοτε δροσερὰ ὡς ἡ 'Αφροδίτη, ἡ θεὰ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν γελώτων !

—Ὦ τὸν ἀγαπητὸν κόμητα ! Πάντοτε νέος, πάντοτε ὡραῖος, πάντοτε ἀρεσμάνιος !

'Αφοῦ ἀντηλλάχθησαν τὰ φιλοφρονήματα ταῦτα, ἐσυστήθη ὁ Βαλεντῖνος, ἐχαιρέτισε καὶ ὑπέστη τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Διοικητοῦ.

Μὲ ἡμίκλειστον ὀφθαλμόν, μὲ στῆθος προτεταμένον, ὅπως ζωγραφίζουν τοὺς ἥρωας εἰς τὰς ἱστορικὰς εἰκόνας, ὁ 'Ανίβας ἐξήταζε σιωπηλῶς τὸν νεαρὸν βαρῶνον, κόπως συνεσταλμένον, προσεποιεῖτο τὸν λεπτὸν παρατηρητὴν καὶ γνώστην τοῦ ἀνθρώπου, ἐλάμβανεν ὕφος καὶ στάσιν ἀρχιστρατήγου . . .

Ὄπισθεν τοῦ πρασίνου πλέγματος τῆς σκιάδος, ὁ Πονηρίδης, γλυκύτατος καὶ φιλοφρονέστατος, προσεπάθει νὰ μαλάξῃ τὸν ἄγριον Γιαννιόν.

—Γιαννάκη μου, τῷ ἔλεγεν, αὐτὸς ὁ σάκκος εἶνε πολὺ βαρύς· δίκαιον εἶνε νά τον φορτωθῶ κ' ἐγὼ λιγάκι. . . . Ἔλα, δός μού τον . . . θὰ πληγωθοῦν οἱ ὦμοι σου, κακομοίρη Γιαννιέ, καί σε λυποῦμαι πολύ . . .

'Αλλ' ὁ Γιαννιὸς δὲν τἀκούει αὐτά, οὔτε ἀποκρίνεται. 'Αρκεῖτα μόνον νὰ δεικνύῃ σιωπηλῶς τὴν ἀγρίαν του ὄψιν, ἡ ὁποία αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁμοιάζει πολὺ μὲ μπουλντόκ καὶ νὰ σφίγγῃ τοὺς γρόνθους, τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους γρόνθους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐχοράτευαν. Ὡρισμένως, ὁ Γιαννιὸς αὐτὸς ἦτο λαμπρὸς φύλαξ, καλλίτερος καὶ ἀπὸ σκύλον.

Τρέχοντες, ἀνατρέποντες τραπέζια, καθίσματα θρανία, φιάλας καὶ ἀνθρώπους, ψάλλουν ἕνα τραγοῦδι τῆς ἐποχῆς, τὸ ὁποῖον δὲν λέγει τίποτε, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐξάπτει πολὺ τὴν εὐθυμίαν των

« Ἔσυραν τὴν φαρανδόλαν. »

Ὁ Πονηρίδης — εἶνε περιττὸν καὶ νὰ τὸ εἴπωμεν, — αἰσθάνεται μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ σάκκου, τὸν ὁποῖον πρὸ πολλοῦ «ἔχει 'στὸ μάτι»· ἀλλ' ἡ βλοσυρὰ ὄψις τοῦ Γιαννιοῦ τὸν ἀποθαρρύνει, τὸν κάμνει νὰ διστάζῃ καὶ νὰ σκέπτεται. . . « Ἂν ἁρπάξω διὰ τῆς βίας, ἂν ληστεύσω καὶ μὲ πιάσουν, σίγουρα θὰ κρεμασθῶ... Ἄσχημη δουλειά ! . . Τί τα θέλεις, τί τα γυρεύεις, καλέ μου Πονηρίδη ! Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐνεργήσῃς μὲ πανουργίαν. Ἄφισε τὴν θείαν καὶ τὸν θεῖον . . . αὐτοὶ θά σου καταφέρουν τὴ δουλειὰ πολὺ καλλίτερα...»

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἐπιθεώρησιν, ὁ ψευδοκόμης Δεπλεσσί-Σαμαγιὰν ἐξεδήλωσε τὴν μεγάλην του εὐαρέσκειαν.

—Τέτοια παιδιὰ μᾶς χρειάζονται διὰ νὰ διευθύνουν τὰ στρατεύματά μας ! εἶπε μὲ στόμφον. Τί κομψότης! τί ὡραιότης! τί εὐρωστία ! τί μεγάλον ὄνομα ! Ἐλπίζω, κύριε Κερκόζ, νὰ το τιμήσετε. Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ γίνετε στρατιωτικός, διὰ νὰ μένετε ἀδρανὴς ἢ νὰ κλεισθῆτε εἰς καμμίαν ἐπαρχίαν, οὔτε θὰ καταδεχθῆτε ποτὲ νὰ διοικήσετε πεζούς. Ὄχι, ὄχι, ἱππεῖς σᾶς χρειάζονται. Νέοι εὐπατρίδαι, ὡς ὑμεῖς, εἶνε πλασμένοι διὰ τὸ ἱππικὸν τοῦ βασιλικοῦ στρατιωτικοῦ οἴκου . . . Ἔ, παιδί ! φέρε μου ἀκόμη ἕνα μπουκάλι, καὶ ἀπὸ τὸ καλλίτερο ! . . Πῶς σας φαίνονται, κύριε Κερκόζ, οἱ ἔφιπποι γρεναδιέροι ; . . . στολὴ κυανῆ, κοσμήματα καὶ ἐπιστήθιον ἐρυθρά, μασχαλιστὴρ λευκός, κάλυμμα διφθερωτόν, ἱπποσκευὴ ἀπὸ τσόχαν ἐρυθρὰν μὲ παρυφὰς ἀργυρᾶς . . .

— Ἀπὸ τσόχαν ἐρυθρᾶν, μὲ παρυφὰς ἀργυρᾶς!... ἐσκέπτετο ὁ νεανίσκος, ἀκούων προσεκτικώτατα.

—Ἤ μήπως προτιμᾶτε τοὺς Δραγόνους τοῦ Κονδέ ; . . στολὴ κιτρίνη, ἐπιστήθιον κόκκινον, χειρίδες πτυχωταί, θυλάκια λοξά, κράνος χρυσοῦν, λοφίον λευκόν . . .

—Κράνος χρυσοῦν, λοφίον λευκόν ! ναί! ἀνέκραξεν ὁ Βαλεντῖνος μὲ τὸν ἀποφασιστικώτερον τόνον· αὐτὸ μοῦ ἀρέσει πολύ !

'Αλλὰ τί θόρυβος καὶ ἁλαλαγμὸς εἶνε αὐτὸς που ἀναστατώνει τὸν κῆπον τοῦ κύρ - Ραμπουνᾶ ; Οἱ χορευταὶ κατὰ τὴν συνήθειάν των, τελειόνουν τοὺς χορούς μὲ μίαν τρελὴν, μανιώδη φαρανδόλαν (εἶδος συρτοῦ). Χειροπιασμένοι ὅλοι μαζί,

Τρεῖς ἀδελφάδες ἤτανε
κ' αἱ τρεῖς ἐπαντρεύτηκανε·
'Η μία πῆρε βασιλῆ,
ἡ ἄλλη ἕνα γυφτάκι,
ἡ τρίτη, ἡ καλλίτερη,
πῆρε το γεροντάκι
Ταραλαλαμπούμ ! μπούμ ! μπούμ !
Τραλαλαλά !

— Οἱ δραγόνοι τοῦ Κονδέ, ὑπέλαβεν ὁ 'Ανίβας Περβίκης ἀφ' οὗ ἀπεμακρύνθη κάπως ἡ θύελλα, ἔχουν συνταγματάρχην τὸν γηραιὸν μου φίλον καὶ συνάδελφον, τὸν κόμητα Βωξερβέν. Ἡ ἡλικία, αἱ ἐκστρατεῖαι τὸν κατέβαλαν πολύ, καὶ γνωρίζω, ὅτι σκέπτεται νὰ παραιτηθῇ. Τὸ σύνταγμά του ἀξίζει ἐπάνω-κάτω σαράντα χιλιάδες τάλληρα.

— Πολὺ εὐθηνά, ἐδήλωσεν ὁ Βαλεντῖνος. Σαράντα χιλιάδες τάλληρα γιὰ ἕνα κράνος χρυσοῦν, ἕνα ἔνδοξον σύνταγμα καὶ ἕνα λοφίον λευκόν, ὦ, εἶνε σχεδὸν χάρισμα !

Ἡ φαρανδόλα ἐξαναπέρασεν. Ὁ φαιδρὸς ὅμιλος τῶν χορευτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον συμπαρασύρῃ διὰ τῆς βίας καὶ τὸν Γιαννιὸν εἰς τὴν ἅλυσίν των, ἐξηκολούθει νὰ ψάλλῃ τὰς περιπετείας τῶν τριῶν ἀδελφῶν·

Τοῦ βασιλῆ ψήνουν ἀρνί,
τοῦ γύφτου κελαφάκι,
τοῦ γέρου τοῦ κακόμοιρου
τοῦ βράζουν κουρκουτάκι.
Ταραλαλαμπούμ ! μπούμ ! μπούμ !
Τραλαλαλά !

— Πολὺ καλά ! εἶπε μετ' ἀποφάσεως ὁ κόμης Δεπλεσσί-Σαμαγιάν. ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω εὐθὺς ἀπόψε τὸν φίλον μου Βωξερβέν, καὶ θά τῳ ὁμιλήσω... ὦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ παρέλθῃ ἡ ἑβδομὰς χωρὶς νά σας παραδοθῇ ἡ σημαία τῶν δραγόνων τοῦ Κονδέ !

'Ακούσας τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Βαλεντῖνος κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης χαρᾶς, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὑπὸ σοβαρῶν σκέψεων.

«Πρέπει,— ἐσκέπτετο,— νὰ προσθέσω ἀκόμη ἕνα γαλόνι χρυσὸ εἰς τὴν ἱπποσκευήν, ἡ ὁποία ὁμολογουμένως εἶνε πολὺ ἁπλῆ. Καὶ τί ἄλλο ; Ἄ! Ἕνα κίτρινο κορδόνι εἰς τὸ ἐπιστήθιον δὲν θὰ ἐπήγαινεν ἄσχημα ... Πολὺ καλαὶ αὐταὶ αἱ καινοτομίαι. . . Ἔπειτα, ἂς πάρουν τὰ μέτρα των οἱ Ἄγγλοι ! . . 'Απὸ πολὺν καιρὸν οἱ Γκόντεμ αὐτοὶ ἐνοχλοῦν τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας· αὐτὸ πρέπει τελοσπάντων νὰ τελειώσῃ ! »

Ἐν τούτοις, οὔτε ἕνα τραπέζι, οὔτε ἕνα κάθισμα τοῦ κήπου εἶχε μείνῃ ὄρθιον. Οἱ χορευταί, ἔξω φρενῶν πλέον, ἔσυρον τὴν φαρανδόλαν ἐπὶ τῶν ἐρειπίωντης, ἀσθμαίνοντες ἐλεεινὰ ἀλλ' ἐπιμένοντες νὰ τελειώσουν τὸ τραγοῦδι των:

Τοῦ βασιλῆ στρώνουν χρυσᾶ.
τοῦ γύφτου σεντονάκι,
τοῦ γέρου τοῦ κακόμοιρου
τοῦ στρώνουν τσουβαλάκι.
Ταραλαλαμπούμ ! μπούμ ! μπούμ !
Τραλαλαλά! ἄ ! ἄ ! ἄ !

Ὁ Γιαννιός, ἀπελευθερωθεὶς ἐπιτέλους, ἐπλησίασε τὸν κύριόν του, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἐξήντλει τὴν εὐγλωττίαν του, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ θερμῶς τὸν κόμητα Δεπλεσσί-Σαμαγιάν.

'Αντηλλάχθησαν ἑκατέρωθεν χαιρετισμοί, ὑποκλίσεις, μειδιάματα καὶ φιλοφρονήματα. Καὶ πάλιν ἐφίλησαν εὐσεβάστως τὸ χέρι τῆς Ζεφυρίνας, καὶ πάλιν ἡ Ζεφυρίνα διένειμε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τας χαριτωμένας της ὑποκλίσεις.

Ἡ μουσικὴ ἀνέκρουσε τὸ τελευταῖον μάρς, καὶ ὁ συνταγματάρχης Βαλεντῖνος, περιχαρὴς καὶ γαυριῶν, ἐπέστρεψε μὲ τὴν ἀκολουθίαν του εἰς τὸ Χρυσοῦν Δέρας.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Δ'.

Ὁ 'Αχιλλεὺς ἐπῆγε μιὰ μέρα νὰ διασκεδάσῃ 'στὴν ἐξοχή. Ἐκεῖ βλέπει ἕνα μικρὸ ἀλογάκι ποὺ το εἶχαν δεμένο 'στ' ἀλῶνι, ἀπέξω ἀπὸ τὸ σταῦλο. Τοῦ ἐφάνηκεν, ὅτι τὸ ἀλογάκι αὐτὸ ἦλθεν ἐπίτηδες εἰς τὸν κόσμο γιὰ νά το καβαλικεύσῃ.

— Μὰ δὲν φοβᾶσαι ; τοῦ λέγει ὁ Πέτρος.

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ ; Καὶ πότε φοβήθηκε ὁ 'Αχιλλεύς ;

— Μὰ ὁ μπαμπᾶς σου εἶπε νὰ μὴν κάμνουμε τίποτα χωρὶς νά τον ρωτοῦμε, τοῦ λέγει ὁ Παυλῆς.

— Δὲν βαριέσαι ! καὶ ποῦ θά το μάθῃ ! ἀπαντᾷ ὁ 'Αχιλλεύς.

Καὶ χωρὶς νἀκούσῃ τίποτε ἄλλο, λύνει τὸ ἀλογάκι καὶ το καβαλλικεύει Οἱ φίλοι του ἀναγκάσθησαν νὰ σωπάσουν, καὶ νά τον βοηθήσουν μάλιστα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

Τὸ ἀλογάκι τρέχει ἕνα γύρο 'στ' ἀλῶνι . . . τρέχει ὁλοένα, τρέχει τρέχει γρήγορα καὶ κλωτσᾷ. . . Ὁ 'Αχιλλεὺς πιάνεται ἀπὸ τὴ χαίτη.

Πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία ;

Ἠμποροῦσε νὰ τελειώσῃ καὶ μὲ κανένα σπάσιμο ποδιοῦ. Ὁ 'Αχιλλεὺς ὅμως εἶνε τυχερώτερος ἀφ' ὅ,τι του πρέπει. Τὸ ἀλογάκι τον ἔριψε μέσα σὲ κάτι λάσπες· δὲν ἔπαθε τίποτα ὁ καβαλλάρης, ἀλλὰ τὰ ροῦχά του ἔγιναν σὲ κακὸ χάλι Πῶς θά τα σκουπίσῃ τώρα ;.. Ποῦ θὰ εὕρῃ πατσαβούρα ;.. 'Αλλοίμονον ἂν τον ἔβλεπαν ἔτσι ! ... Ἄ, νὰ ἐμπρός του ἴσα-ἴσα κάτι ἄσπρα πανιά. Ἡ πλύστρα τὰ εἶχε πλύνῃ καὶ τἄπλωσεν ἐκεῖ διὰ νὰ 'στεγνώσουν.

Ὁ 'Αχιλλεὺς δὲν χάνει καιρό... πέρνει ἕνα, δύο, τρία, καὶ σκορπίζει τὰ καταλασπωμένα του ροῦχα. Τὰ πανιὰ ὅμως τῆς πλύσης ἔγιναν ἐλεινά, καὶ φαντασθῆτε πιὰ τὸ θυμὸ τῆς πλύστρας, ποῦ ἔπρεπε νά τα ξαναπλύνῃ, — τὸ θυμὸ τοῦ Μαθιοῦ ποῦ ἔτρεχεν ὧρες γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ ἀλογάκι, —καὶ τὸ θυμὸ τοῦ μπαμπᾶ ὅταν ἔμαθε τὰ νέα κατορθώματα τοῦ κυρίου 'Αχιλλέως.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.— Ὡς συμπλήρωμα τῶν καθ' ἑαυτὸ Μαγικῶν Εἰκόνων,— τῶν ζωγραφισμένων δηλαδή,—ἔχομεν εἰς τὰς Ἀσκήσεις τὴν *Μαγικὴν Εἰκόνα ἄνευ εἰκόνος*. Εἶνε μικρὰ διήγησις, ὅπου ὑπάρχει κάτι μυστηριῶδες καὶ ἀπόκρυφον, τὸ ὁποῖον ζητεῖται διὰ τῆς ἐν τέλει ἐρωτήσεως. Τὸ ζητούμενον τοῦτο εἶνε λέξις ἢ φράσις, κρυπτομένη ἐντὸς τῆς διηγήσεως, κατὰ τὸ εἶδος τῶν *Κεκρυμμένων Ὀνομάτων*, (ἤτοι μόνον διὰ τοῦ ἤχου, μὴ τηρουμένης τῆς ὀρθογραφίας.) Ἰδοὺ παράδειγμα *Μαγικῆς Εἰκόνος ἄνευ εἰκόνος*:

«Ὁ Νῖκος, ἡ Σαπφώ, ἡ Ἔλλη καὶ ὁ Φωκίων ἐξῆλθον μίαν ἡμέραν εἰς περίπατον. Αἴφνης ἐν ᾧ ἔπαιζαν, ἐπιφαίνεται ζῷόν τι. Ὁ Νῖκος τρέπεται πρῶτος εἰς φυγήν, καὶ προσκόψας πίπτει. Ἀλλ' ἐν ᾧ φωνάζει τρομαγμένος: Φύγετε! Φωκίων! Ἔλλη! Σαπφώ!—τὸ ζῷον, πρὶν νὰ δαγκάσῃ κανένα, πίπτει καὶ ἐκπνέει. —Τί ζῷον ἦτο καὶ πῶς ἐψόφησε;»

Ἂν προσέξωμεν καλὰ εἰς τὴν ἀνωτέρω μικρὰν διήγησιν, θὰ εὕρωμεν τὴν φράσιν: *Ὁ κύων ἐλύσσα*, κεκρυμμένην εἰς τὰς ἑξῆς συνεχεῖς λέξεις τῆς διηγήσεως: «ΦΩΚΙΩΝ ΕΛΛΗ ΣΑπφώ...» Τώρα ἡ μικρὰ διήγησις δὲν ἔχει τίποτε τὸ μυστηριῶδες καὶ ἀπόκρυφον. Τὸ ἐπιφανὲν ζῷον ἦτο κύων, καὶ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του ἡ λύσσα.

Κεκρυμμένη Παροιμία.— Καὶ ἐδῶ ἔχομεν μικρὰν διήγησιν, ἐντὸς τῆς ὁποίας κρύπτεται ἡ ζητουμένη παροιμία, ἀλλ' ὄχι πλέον κατὰ τὸ εἶδος τῶν *Κεκρυμμένων Ὀνομάτων*· Διότι ἐδῶ τηρεῖται ἡ ὀρθογραφία, αἱ δὲ λέξεις τῆς παροιμίας εἶνε ἁπλῶς ἐγκατεσπαρμέναι— ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν *σειράν των*,— εἰς τὰς φράσεις τῆς διηγήσεως. Καὶ ἡ διήγησις, ἡ ὁποία δὲν καταλήγει εἰς ἐρώτησιν, πρέπει νὰ εἶνε σχετικὴ μὲ τὴν κεκρυμμένην ἐντὸς αὐτῆς παροιμίαν· μὲ ἄλλους λόγους ἡ παροιμία νὰποτελῇ τὸ συμπέρασμα, τὸ ἐπιμύθιόν της.

Ἰδοὺ παράδειγμα *Κεκρυμμένης Παροιμίας*.

«Ἡ Μάρω σιδερόνει βιαστική. Τῆς μένουν ἀκόμη δυὸ σεντόνια. – Τώνα κοντεύω νά το σώσω, λέγει τῆς ἀδελφῆς της Ἑλενιῶς· ἂν ἤθελες νά μου δώσῃς ἕνα χέρι καὶ σύ, νὰ τελειώσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Καὶ ἐγὼ πάλι, σὰν ἔχῃς δουλειὰ βιαστική, θά σε βοηθήσω.—Μετὰ χαρᾶς σου, λέγει ἡ Ἑλενιώ· στάσου ὅμως μιὰ στιγμὴ νὰ νιφτῶ.— Ἡ Ἑλενιὼ νίφτει τὰ χέρια της καὶ πιάνει τὸ σίδερο...—Νά, λέγει σὲ λίγο, ἐγὼ ἔκαμα καὶ τἆλλο, καὶ τώρα εἶνε ἕτοιμα καὶ τὰ δυό.— Ἡ Μάρω πετᾷ τὸ σίδερο καὶ μὲ χαρούμενο πρόσωπο φωνάζει:—Τί καλὰ σὰν βοηθῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον!»

Ἡ κεκρυμμένη παροιμία εἶνε: «*Τῶνα χέρι νίφτει τἆλλο, καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο*» λεγομένη ἐπὶ ἀλληλοβοηθείας. Αἱ λέξεις τῆς παροιμίας ταύτης ἀπαντῶνται ὅλαι μὲ τὴν σειράν των εἰς τὰς φράσεις τῆς μικρᾶς διηγήσεως.

Συμπληρώσεις φράσεων.— Ἀπὸ τὰς ζητουμένας φράσεις (γνωμικά, παροιμίας κλ.) παραλείπομεν μερικὰς λέξεις, ἀντικαθιστῶντες αὐτὰς μὲ παύλας. Ἐκ τῶν ὑπολειπομένων λέξεων, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ἐκ τῶν θέσεων τῶν παυλῶν, ὁ λύτης πρόκειται νὰ μαντεύσῃ τὰς φράσεις.

Παραδείγματα:

1. Οὐδὲν —ἄμικτον—.
2. Κακοῦ—κακὸν—.
3. —πολλὰ— —ὀλίγα.
4. — —καὶ νοῦς—.

Αἱ λύσεις εἶνε αὗται:

1. Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ.
2. Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν.
3. Ἄκουε πολλὰ καὶ λάλει ὀλίγα.
4. Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8 (Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος: ἄδετα φρ. 7. χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 1,75. Χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 1,75. χρυσοδ. φρ. 3,25.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδετον φρ. 3. χρυσ. φρ. 5. (Ἕκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0,15.)

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδετον φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδετος φρ. 1.50· χρυσόδ. φρ. 2.50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Δύο *Σειραί*, ἑκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1,20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) ἄδετον φρ. 2. χρυσόδ. φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Φώφη ἀτακτεῖ ἐνώπιον εἰκόνος, παριστώσης μόνον τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

—Κάθησε φρόνιμα· γιατὶ θά σε δείρῃ ὁ Χριστός, τῆς λέγει ἡ νταντᾶ της.

—Ἀμ ἔχει χέρια; ἀπαντᾷ ἡ Φώφη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτός.

* * *

Ἡ *Ἀργυρόηχος Φωνή*, ἀκούουσα τὸν ἀδελφόν της διηγούμενον κατορθώματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἐρωτᾷ:

—Νῖκο, ὑπάρχουν καὶ τώρα ἀρχαῖοι Ἕλληνες;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πολυχρόμου Χρυσαλλίδος

Ἡ μικρὰ Νίνα ἐδάγκασε τὴν γλῶσσάν της καὶ κλαίει. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ το ἔπαθε καὶ ὁ μπαμπᾶς της τὴν μαλόνει:

— Μὰ πῶς δὲν προσέχεις, παιδί μου;...

— Δὲν την εἶδα, μπαμπᾶ!... ἀπαντᾷ ἡ Φώφη.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς.

* * *

Εἰς τὸ θέατρον, ἡ *Χιακὴ Πανσέληνος* πρὸς τὸν *Χιακὸν Κρῖνον*:

—Ὅταν κυττάζω μὲ τὰ λορνίον, μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω καλλίτερα.

Καὶ ὁ *Χιακὸς Κρῖνος*:

— Μ' ἀφοῦ ἔρχεται ἡ σκηνὴ πιὸ κοντά, φυσικὰ ἀκοῦς καὶ πιὸ καλά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

* * *

Ἡ Ἑλενίτσα τρέχει 'στὴ μαμμά της, κατακόκκινη καὶ κλαίουσα:

— Μαμμά, ὁ Κώστας μ' ἔδειρε...

— Κώστα!.. γιατὶ ἔδειρες τὴν Ἑλενίτσα;

— Δὲν την ἔδειρα, καλὰ μαμμάκα... τῆς ἔδειξα πῶς νὰ δέρνῃ ὅταν την πειράζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυδαθηναίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Οἱ ἀλλάζοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰναγγέλλωσιν ἀμέσως εἰς τὸ Γραφεῖον μας τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν νέαν ταινίαν.

Θά το πιστεύσετε; μὰ θά το πιστεύσετε;... Ἀπὸ τώρα ἤρχισαν οἱ φίλοι μου νὰνανεώνουν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ ἔτος 1903! Τὴν ἀνενέωσαν ἕως τώρα ἕξ, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ γνωστοί σας *Μολὼν Λαβὲ* καὶ *Ξενιτευμένη Σιωπίς*. Αὐτὸ λέγεται ἀγάπη καὶ προθυμία!.. Νὰ ἰδῶ, θὰ την ἀνανεώσουν καὶ ἄλλοι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς προκηρύξεως;

Καὶ ὁ *Τζί- Τζί- Μπούμ- Μπούμ* μοῦ ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν του διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν Βραβευμένων Ξεσκαθωμένων, τὸ δὲ *Κρητικὸν Κάστανον* μοῦ γράφει ὅτι ἐφωτογραφήθη ἐπίτηδες καὶ θά μου την στείλῃ γρήγορα. Οἱ ἄλλοι τί κάμνουν; Τοὺς περιμένω, ἀλλ' ὄχι πέραν τῆς προθεσμίας (31 Ὀκτωβρίου.)

Ἔλαβα ἀπὸ τὴν Χαλκίδα ἓν φωτογραφικὸν σύμπλεγμα ἀπὸ δεκαεπτὰ πρόσωπα, ἀγόρια, κορίτσια, μεγάλα, μικρά. Ἀπὸ πίσω μοῦ γράφουν: «Μαγικὴ Εἰκών— ποῖοι εἴμεθα;» Βεβαίως εἶνε φίλοι μου ἐκ τῶν ἐν Χαλκίδι, ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νά τους μαντεύσω ἕνα- ἕνα!

Μὰ τί εἶνε καὶ αὐτὴ ἡ μίμησις! Ὅ,τι κάμνει ἕνας, ἀμέσως θά το κάμουν δέκα. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ *Ἀρχικαλομπουριστής*, κατὰ μίμησιν ἄλλων καὶ αὐτός, ἤρχισε νά μου στέλλῃ ἐπιστολὰς ἐν εἴδει ἐφημερίδος, καὶ ἔσπευσαν νά τον μιμηθοῦν ἄλλοι δύο: τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* καὶ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*. Ἔχω λοιπὸν ἐμπρός μου σήμερον τρεῖς ἐπιστολὰς-ἐφημερίδας. Αὔριον βέβαια θὰ ἔχω πέντε, μεθαύριον δέκα, καὶ πάει λέοντας. Ἀλλ' ὄχι, τὸ κακὸν ἂς σταματήσῃ ἕως ἐδῶ. Ἐπιτέλους τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τόσον ἄξιον μιμήσεως. Εἶπα ὅτι αἱ ἐφημεριδοειδεῖς αὗται ἐπιστολαὶ ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νά μ' ἐμποδίζουν νὰπαντῶ. Μόλις προφθαίνω νὰπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς, καὶ θἀπαντῶ τώρα καὶ εἰς... ἐφημερίδας;

«Μετ' ἐκπλήξεως εἶδον νά μου ἀπονέμῃς τὸ Α' Βραβεῖον εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Διηγήματος, μοῦ γράφει ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου*. Τὸ διήγημά μου μοῦ ἐφαίνετο τόσον γελοῖον, ὥστε παρ' ὀλίγον δὲν θά σοῦ το ἔστελλα.» Ὁρίστε μετριοφροσύνη! Ἂν δὲν ἐγνώριζα τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ *Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου*, θὰ ἔλεγα ὅτι προσποιεῖται.

Ἡ Μέμφις [ΕΕ] μοῦ ἔστειλε πάλιν 7 δραχμὰς διὰ νὰ ἐγγράψω τὴν ὑπὸ τῆς *Αὔρας τῆς Κερκύρας* συσταθεῖσαν πτωχὴν μαθήτριαν. Μὰ τί καλή, τί εὐεργετικὴ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ *Μέμφις*. Πόσα εὖγε τῆς ἀξίζουν.

Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος [Ε] εἰς τὰς ἐρωτήσεις του ἀπαντῶ τὰ ἑξῆς: Εἰς τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον λογαριάζονται καὶ τὰ Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ. Ἂν π: χ: ἐπρόκειτό τις νὰ λάβῃ Β' Βραβεῖον, ἀλλὰ δὲν το λαμβάνει διότι ἔλαβε τοιοῦτον καὶ ἄλλοτε, εἰς τὸ Ἀθρόον θὰ λογαριάσῃ ἀκόμη ἓν Β' Βραβεῖον. Ὅσον διὰ τὰ Βαρβεῖα τοῦ Ξεσκαθώματος, τὰ ὁποῖα δίδουν δικαίωμα πρὸς δημοσίευσιν τῆς εἰκόνος, αὐτὰ δὲν λογαριάζονται εἰς τὸ Ἀθρόον.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἀνέγνωσα τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου, *Δίχρωμος Φούξια*, [ΕΕ], ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ εἶχες νά μου γράψῃς. Γλαφυρῶς ἐκθέτεις τὰς ἐντυπώσεις σου, ἀλλὰ σφάλλεις εἰς μερικὰς κρίσεις. Ἡ κοινωνία τῆς νήσου, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθης, εἶνε ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρας καὶ μᾶλλον πολιτισμένας κοινωνίας τῆς Ἑλλάδος, φιλόξενος, φιλόμουσος καὶ φιλόπατρις ὅπως ὀλίγαι.

Λοιπόν, *Τζάμε Ἀνακατωμένε*, τώρα θά μου γράφῃς τακτικά. Μοῦ δίδεις τὸν λόγον σου, καί, σὰν μεγάλος ποῦ εἶσαι, θά τον κρατήσῃς. Πρόσεξε ὅμως καλά, διότι τώρα ἐξετέθης καὶ ἀπέναντι τῶν ἄλλων...

Ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισοῦ*, ἡ ὁποία σπουδάζει εἰς τὸ Παρίσι μουσικήν, μοῦ γράφει: «Ἐδιάβασα εὐχαρίστως τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ τῆς Κάρμεν Δ' Ἀσύλβα, διὰ τὴν ὁποίαν τοσάκις ἤκουσα νὰ κάμνουν λόγον εἰς τὸ Παρίσι. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε περισσότερον πονηρὰ ἀφ' ὅ,τι την περιγράφει.. λέγουν δὲ ὅτι ἔχει μεγάλην ἀλαζονείαν καὶ αὐθάδειαν. Τί νά σου 'πῶ! ἐγὼ θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ εἶχεν ὀλιγώτερον *ταλὰν* καὶ περισσοτέραν ἀνατροφήν.» Ἀλλ' ἐγὼ ὑποθέτω ὅτι ἡ Κάρμεν Δ' Ἀσύλβα θὰ ἔχῃ ἀντιζήλους, ἐχθρούς, καὶ ὅτι αὐτὰ ποὺ ἤκουσες εἶνε κρίσεις ἐχθρικαί.

Ἄγγελε Χαρᾶς, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.

Ἄσπρο Πεντικάκι, ἐὰν δὲν μοῦ το ἔλεγες, ὅτι φέτος πλέον «εἰσέρχεσαι» εἰς τὸ Γυμνάσιον, ἠμποροῦσα νὰ ὁρκισθῶ, κρίνουσα ἀπὸ τὰς ὡραίας καὶ ὀρθοεπεῖς ἐπιστολάς σου, ὅτι φέτος «ἐξέρχεσαι» ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον. Εὖγε καὶ τρὶς εὖγε! Τὸ ἄριστα τοῦ ἐνδεικτικοῦ σου δέν μ' ἐκπλήττει διόλου, καὶ ἂν ὑπῆρχε βαθμὸς ἀνώτερος, ἐγὼ θά σοῦ τον ἔδιδα.

Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν. Ἀλλὰ τὴν πληροφορίαν σου δὲν θὰ δημοσιεύσω, διότι, ναὶ μὲν δὲν εἶσαι τρελλός, ἀλλ' ἅμα μάθῃς τί γίνεται μὲ τὰ ἠλεκτρικὰ κουδούνια, ξεύρω κ' ἐγώ; εἱμπορεῖ νά σου ἔλθῃ ἡ τρέλλα ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ νὰ κάμῃς τὰ καλὰ τοῦ Βαλεντίνου. Ἔπειτα θά μου ἔλεγες ὅτι ὁ *Ἀρχικαλαμπουριστὴς* πταίει διὰ τὴν ...ψυχρολουσίαν, ποῦ τυχὸν θά σου ἤρχετο.

Ζωηρὰ *Ὕπαρξις* [ΕΕ] διὰ τὴν ζωηροτάτην περιγραφὴν τοῦ συμβάντος. Ὅσον διὰ τὸ κακογραμμένον καὶ δυσανάγνωστον δελτάριόν ποῦ ἔλαβες ἐξ Οὐγγαρίας, δὲν εἱμπορῶ νά σου εἰπῶ τίνος εἶνε, διότι κανένα συνδρομητὴν Ἰωσὴφ δὲν ἔχω ἐκεῖ. Ἴσως εἶνε κανενὸς πυριοδεύοντος.

Πολὺ εὐχαρίστως, *Σοφία Γ. Ζαμίχα*· θά μου στείλῃς μερικὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σου, διὰ νά σου ἐκλέξω, καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὸ δικαίωμα. Χαιρετίσματα εἰς τὸν ἀδελφόν σου, καὶ καλὴν πρόοδον.

Νιαγάρα (Β. Β.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Ἅϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων, μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου μ' εὐχαριστοῦν πολύ, καὶ νά μου γράφῃς συχνὰ τώρα ποῦ ἔχεις καιρόν. Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μ' ἐρωτᾷς σοῦ ἀπαντῶ ὅτι καὶ εἰς τὴν σχολὴν πηγαίνει φύλλον καὶ εἰς τὰ σπίτια πολλῶν.

Οἱ φίλοι μου, κατενθουσιασμένοι διὰ τὸ ξεσπάθωμα, μοῦ γράφουν ὅτι ἤρχισαν ἀμέσως τὰς ἐνεργείας των. Καὶ βέβαια ἔπρεπε νά τας ἀρχίσουν ἀμέσως, διότι τὸ ξεσπάθωμα θέλει καιρὸν καὶ ὑπομονήν. Ἐμπρὸς λοιπόν!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μαρκήσιον Βαλδουΐνον* (Κ. Ρ.) *Δόρε μὶ* (Ι. Γ. Ε. ἐκλέγω τὸ πρῶτον) *Θεσσαλικὸν Ἄνθος* (Α. Α. Ι. ἐκλέγω τὸ τελευταῖον.) *Βασίλισσαν τῶν Αἰθέρων* (Δ. Ψ. νὰ εἶσαι βεβαία περὶ τῆς ἀγάπης μου,) *Πολιορκητὴν τοῦ Βάμου* (Μ. Φ.) *Χωριατοπούλαν τοῦ Βάμου* (Ε. Φ.) *Ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς* (Π. Ν. ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ προτιμᾷς.) καὶ *Κρεολὴν* (Χ. Λ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι (ἀπὸ μίαν τοῦ καθενός, ἐλλείψει χώρου) ἡ *Κρεολὴ* ἀσπάζεται τὴν *Μαρίδαν τῆς Καρύστου*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει·— τὸ *Ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς* ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον τῆς *Πηνελόπης Κοκκινοπούλου* δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — τὸ *Θεσσαλικὸν Ἄνθος* ἀσπάζεται τὸ *Ἄνθος Μαΐου*· — τὸ *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* ἐρωτᾷ ἂν ἡ *Μέλλουσα Καλόγρηα* εἰσῆλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀναφαίνεται πλέον·— ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* εὐχαριστεῖ τὴν *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* διὰ τὰ συγχαρητήριά της καὶ ζητεῖ τὄνομά της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Κιουκιουρίστρα* ἐρωτᾷ τὴν *Ἀνακατωσούραν* πῶς της ἐφάνη ἡ Τῆνος — ἡ *Θυελλώδης Ψυχὴ* χαιρετᾷ τὴν *Κιουκιουρίστραν*·— ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὴν *Χρυσανθεμίδα* διὰ τὴν πληροφορίαν του, ἥτις δὲν ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτὴν ἀλλὰ πρὸς τὴν *Κελαϊδίστραν* (ἀπορῶ κ' ἐγὼ πῶς ἔκαμα αὐτὸ τὸ λάθος·)— ἡ *Δίχρωμος Φούξια* ἀσπάζεται τὴν *Ξανθομαλλοῦσαν*·— ἡ *Ναυσικᾶ* χαιρετᾷ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* καὶ πολὺ την συνεκίνησαν τὰ Μ. Μυστικά του·— ἡ *Ἀμαρυλλὶς* συλλυπεῖται τὸ *Φουγάρο τῆς Εὐγενείας* διὰ τὸ τάλληρό ποὺ του ἐκέρδισεν ὁ φυστικᾶς· (πώ, πώ! φοβερόν!.)— ἡ *Μάνωσις* ἐρωτᾷ τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* πόθεν ἔμαθε τὸ ψευδώνυμόν της· — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* ἐρωτᾷ τὴν *Διονυσιάδα Πηγὴν* ἐὰν ἐτελειοποιήθη εἰς τὰ ρωσσικά· — ἡ *Ἐσμεράλδα* χαιρετᾷ τὸν *Ρωμαῖον Κικέρωνα* καί τον ἐρωτᾷ ποῖος του εἶπε τὄνομά της·— ὁ *Ρόδιος Ἱππότης* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Ἐρυθροῦ Νέφους* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του·— ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* πληροφορεῖ τὸ *Σερπαντέν*, ὅτι ἄφισε τὸ Φάληρον διὰ τὰς Σπέτσας, καὶ δὲν θὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸ ἐκεῖ; —ὁ *Κρόταλος* ἐρωτᾷ τί γίνεται ὁ *Σκληρὸς Βράχος*· τοῦ ἔστειλε δύο ἐπιστολάς, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν·—ἡ *Πειραϊκὴ Νὺξ* ἀντασπάζεται τὸ *Σερπαντέν*, καί το πληροφορεῖ ὅτι οὔτε ἑκατοστὴν ἐξαδέλφην δὲν ἔχει τὴν *Πειραϊκὴν Αὔραν* — ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισοῦ* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Ρωμαντικῆς Καρδίας* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· —ὁ *Σὶρ-Λὰ- Φαλουὰζ* χαιρετᾷ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου* καὶ την ἐρωτᾷ διατί δὲν ἔγραψε τὄνομά της εἰς τὰ Μ. Μυστικά· — ὁ *Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς* ἀσπάζεται τὸν *Φάρον τῆς Ἀνατολῆς*·— ὁ *Πούλιο Δράκος* χαιρετᾷ στρατιωτικῶς τὸν *Νικητὴν τῆς Ἀουστερλίτσης* —ἡ *Ἰφιγένεια Καφοπούλου* ἀντασπάζεται τὴν *Βεατρίκην* καὶ την πληροφορεῖ ὅτι ἔχει διακοπὰς τῆς ζωγραφικῆς·— ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* ἀντασπάζεται τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* καί το πληροφορεῖ ὅτι ὁ κοῦκος ἐκεῖνος σώζεται εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον· —ὁ *Κουασιμόδος* ἀσπάζεται τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* καὶ εὔχεται καλὸ ταξεῖδι εἰς τὴν *Ἀμαρυλλίδα*· τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* ἀσπάζεται τὸν *Σόλωνα Δημακόπουλον* καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν του δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· —ἡ *Ψάνα-Λούλα* ζητεῖ τἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονήν τοῦ *Σερπαντέν* —ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* ζητεῖ τὴν διεύθυνσιν τοῦ *Νυκτοκόρακος*·—ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου* εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* διὰ τὴν βράβευσιν τοῦ τετραδίου της — τὸ *Ἅϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* ἀντασπάζεται τὴν *Κελαρύζουσαν Κρήνην*, καὶ δὲν ἐλησμόνησε καμμίαν φίλην, καὶ μάλιστα αὐτὴν τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐνθυμεῖται.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον, Γαλιάντραν, Βασιλέα τοῦ Κατέργου, Χαλκιδέα Διμοιρίτην* καὶ *Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας*·— ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* μὲ τὴν *Δρῦν τοῦ Κάμπου, Κυανοῦν Σπήλαιον, Λευκὸν Διάβολον, Λευκὸν Ὑάκινθον* καὶ *Λευκὴν Ἀκακίαν*·— ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμῶνος* μὲ τὸν *Μιθριδάτην, Τροβαδοῦρον, Δελαμὸλ, Ζουλεΐκαν, Δερουλέδην* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισοῦ*· — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸν *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* καὶ *Κουασιμόδον*·— ἡ *Κελαϊδίστρα* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν, Σὶρ-Λὰ Φαλουὰζ, Ἅϊ-Ἅϊ-Χὰν, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Μολὼν Λαβέ*·— ὁ *Δωρητὴς Ὀνείρων* μὲ τὸ *Κεντρί, Χαριτωμένην Μουρίτσαν, Κορινθιακὸν Κῦμα, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Νεαρὸν Μουσικόν*·— ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸ *Μή μου ἅπτου, Ἐπτακατέργαρον Σάμιον* καὶ *Εὔελπιν Ἁλιέα*·— ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὴν *Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα, Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα, Ὀμίχλην, Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* καὶ *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* — ὁ *Ρόδιος Δόκιμος* μὲ τὸ *Μολὼν Λαβέ, Ἐρυθρὸν Νέφος, Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον, Νοσταλγὸν Ἕλληνα* καὶ *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*· — ἡ *Παριστρία* μὲ τὴν *Ἀθώαν Καρδίαν*·—ἡ *Βεατρίκη* μὲ τὴν *Κελαϊδίστραν, Ξεβιδωμένην, Δεσποινίδα Παρακράτησιν, Λευκὴν Ἀκακίαν, Ἑλληνικὸ Ἀεράκι* καὶ *Σμαράγδινον Περιδέραιον*· — ὁ *Σὶδ* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Μαργαριτοφόρον, Αὔραν τῆς Κερκύρας, Ἅϊ-Ἅϊ-Χὰν* καὶ *Σὶρ-Λὰ-Φαλουὰζ* — ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* μὲ τὸ *Κύκνειον Ἆσμα*·—ὁ *Σὶρ-Λὰ-Φαλουὰζ* μὲ τὴν *Νηνεμίαν, Ροδοστεφανωμένην Ἄνοιξιν* καὶ *Σεμνὴν Κόρην*·—ἡ *Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα, Ἐρυθρὸν Νέφος, Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* καὶ *Ζιζάνιον Γυμνασίου*·— τὸ *Ζιζάνιον Νεολαίας* μὲ τὸν *Πλανήτην Ἀφροδίτη, Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς, Ἀνθοφόρον Ἅρμα, Ἅϊ-Ἅϊ-Χὰν* καὶ *Κόντε Ραπανάκην*· — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸ *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς*· — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* μὲ τὴν *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα, Ξενιτευμένον Σικυώνιον, Τροβαδοῦρον* καὶ *Βοσκοπούλαν*· — ἡ *Τσιγγαρέλλα* μὲ τὸν *Λαμπρὸν Κιθαρῳδόν, Πειραϊκὸν Ἀστέρα* καὶ *Ροδοστεφανωμένην Ἄνοιξιν*·— ἡ *Νεαρὰ Ὕπαρξις* μὲ τὸ *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς* καὶ *Χιονισμένον Μάϊον*· — ἡ *Δεσποινὶς Παρακράτησις* μὲ τὴν *Σιωπηλὴν Νύκτα* καὶ *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*·— ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* μὲ τὴν *Ἰτέαν*· — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Ἀνακατωσούραν, Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων, Σερπαντὲν* καὶ *Ζημιόγαταν*· —ἡ *Δρόσος τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Λευκὴν δὲ Μιρμόν, Χωλὸν Διάβολον, Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα* — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Φιλόμουσον Χαλκιδίδα, Μελιχρὰν Ἀκτῖνα, Κόρην τῶν Ἄλπεων, Φιλόμουσαν Νεάνιδα* καὶ *Δάλιαν*· — τὸ *Κωρύκιον Ἄντρον* μὲ τὸν *Νῖμον, Ἐρυθρὸν Νέφος, Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ, Βοσκὸν τῶν Ἄλπεων* καὶ *Μαργαριτοφόρον*· —ὁ *Κουασιμόδος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἁγνὴν Φιλίαν* καὶ *Μόνωσιν*· — ἡ *Κυρία Τρομάρα* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον, Διονυσιάδα Πηγήν, Βεατρίκην, Φουγάρο τῆς Εὐγενείας, Νυκτοκόρακα* καὶ *Πασίμαχον*.— ἡ *Ἀθώα Καρδία* μὲ τὸν *Ἀφρικανικὸν Ἥλιον, Ἄνθος Μαΐου, Μικρὸν Βιολιστήν, Χιακὴν*

Βραδυὰν καὶ Κυανοῦν Σπήλαιον — ἡ *Ρομαντικὴ Καρδία* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης* καὶ *Ρόδιαν Κυνηγέτιδα* — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ματιάν*, *Κυανοῦν Σπήλαιον*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* καὶ *Ὑπερήφανον Λέοντα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* (ἔστειλα) *Κιουκιουρίστραν* ([Ε] σοῦ ἔστειλα 14 τετράδια διὰ τὸ δῶρόν σου — *Κλεόβουλον τὸν Λίνδιον* (λέγουν ὅτι εἰς τὰς ἐπιδημίας, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν φοβοῦνται, δὲν προσβάλλονται· ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ποῦ ἀπέθανεν ἀπὸ τὸν φόβον του! . .) *Μεσημβρινὴν Ἀκτήν*, *Πίθηκον τοῦ Βορνέου* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφήν·) *Περικλῆ Καλαπόδην* (καὶ οἱ δύο κατάλογοι περιέχουν ψευδώνυμα γένους θηλυκοῦ πρέπει νά μου στείλῃς ἄλλα, ἀρσενικοῦ γένους) *Ναυσικᾶν* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφήν· τὸ κανοκιάλι ποῦ λές, ἑλληνικὰ εἰμπορεῖς να το εἴπῃς τηλεσκόπιον ἢ διόπτραν·) *Ἐσμεράλδαν* (τὸ γνωρίζω αὐτό, καὶ ἄλλοι μού το ἔγραψαν· εἶπα ὅμως καὶ τότε ὅτι οἱ τίτλοι των παλαιῶν περιοδικῶν δὲν ἀλλάζονται εὔκολα· ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον σου·) *Ἀμαρυλλίδα* (τὶ λεμβοδρομία, τὶ γεῦμα· παντοῦ διασκεδάζει κανείς, ἅμα ἔχῃ καλὴ καρδιὰ καὶ καλοὺς φίλους·) *Μόνωσιν* ([ΣΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· ὅσον δι' ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐρωτᾷς, τί νά σου εἴπω . . . μήπως εἶμαι οἰωνοσκόπος;) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ([ΕΕ] ὄχι, δὲν εἰμπορεῖς νὰ προσθέσῃς λέξεις εἰς τὴν μετάφρασιν, ἐκτὸς μόνον ἂν μία γαλλικὴ λέξις μεταφράζεται διὰ δύο ἑλληνικῶν ὅπως κάποτε συμβαίνει·) *Κούλαν Σ. Βασιλείου*, *Ἀπολεσθέντα Παράδεισον* (σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν τόμον τοῦ 1899, ἀφ' οὗ σοῦ ἤρεσαν οἱ ἄλλοι δύο *Ρόδιον Ἱππότην* (ἔχει καλῶς·) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (ἡ ὁποία τὲς προάλλες ἔπιασεν εἰς τὸ ψάρευμα εἰκοσιδύο ψάρια!...) *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* (ἔγεινε καλὰ τὸ χέρι; *Θέλπουσαν* (πόσην ἀγάπην μαρτυρεῖ ἡ ἐπιστολή σου! σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προσευχήν που κάμνεις δι' ἐμέ·) *Εὐάγγελον Μ Λυκούρην* (ἔστειλα·) *Ἀνδρείαν Σουλιώτιδα* (πῶς δὲν εἶχες νά μου εἰπῇς τίποτε; πάντα ἔχει κανεὶς κάτι·) *Μανταρινοφάγον* (παράδοξον τὸ ὄνειρόν σου, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὀνειροκρίτης·) *Κρόταλον* (τὶ τὰ θέλεις τώρα! τὰ μαυρόσημα κατηργήθησαν πρὸ πολλοῦ· ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ ἀνέκδοτον·) *Γ. Μακρόπουλον* (ἔστειλα 16ον τόμον·) *Πειραϊκὴν Νύκτα* (ἀλήθεια τί καλὰ θὰ ἦτο ἂν ἐγίνετο καμμία δωρεὰ διὰ νὰ ἐκδίδεται ἡ Διάπλασις δὶς τῆς ἑβδομάδος ἢ δεκαεξασέλιδος· ἀλλά . . . ποῦ νὰ εὑρεθῇ ὁ δωρητής;) *Λουκᾶν Παύλου* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Ἕλληνα Σημαιοφόρον* (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως·) *Σὶρ-Λὰ Φαλουὰζ* (δυστυχῶς μοῦ ζητεῖς ἀδύνατα πράγματα . . .) *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* (Βραβεῖον ἔστειλα· περὶ τῆς παραλείψεως σοῦ ἔγραψεν ὁ κ Π ἐν δελταρίῳ τὴν 19 Αὐγούστου· τὸ ἔλαβες;) *Ἄναυρον* (ἔστειλα τὸν 5ον τόμον·) *Ἀφρικανικὸν Ἥλιον* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐξοχῆς·) *Φιλελεύθερον Μακεδόνα* (ἀνέγνωσα ὅσα μοῦ γράφεις· εἶμαι πολὺ μακρὰν καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ κρίνω· πιθανὸν νὰ συνέβη κάποια παρεξήγησις·) *Πούλιο Δράκον* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· βεβαίως, τὰ δωδεκασέλιδα φυλλάδια κατηργήθησαν ἕνεκα τῶν δώρων, τὰ ὁποῖα λαμβάνου οἱ ξεσπαθώνοντες·) *Ἐρυθρὸν Νέφος* ([ΕΕ] βλέπω ὅτι γράφεις ὡραῖα καὶ τὴν ἁπλῆν γλῶσσαν ὅπως καὶ τὴν ἀρχαΐζουσαν·) *Ἀγνὸ Περιστεράκι* ([Ε] ὡραῖα μοῦ περιγράφεις τὴν παράστασιν τοῦ Ἀρνιώτη· φίλησέ μου καὶ τὴν *Θερινὴν Βροχήν*, ἡ ὁποία προσυπέγραψε·) *Πεπρωμένον* (κατὰ τὸν Κανονισμόν, σὺ πρώτη ὀφείλεις νὰ στείλῃς τετράδιον εἰς τοὺς προτείνοντας, ὅταν δέχεσαι τὴν πρότασιν· χρήματα δύνασαι νὰ στέλῃς διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς τοῦ ἐκεῖ Γαλλικοῦ ἢ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου·) *Μινώταυρον* (ἔστειλα·) *Διονυσιάδα Πηγὴν* (βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν· ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Κουασιμόδον*, *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* (ἔστειλα κ' εὐχαριστῶ πολύ·) *Ψάναν Λούλαν* (ἔστειλα· χωρὶς πρότασιν δὲν εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς Μ. Μυστικά·) *Δρόσον τῆς Ἐρήμου* (ἔστειλα τὸν 21ον τόμον εἰς τὸν Π. Κ. κατὰ τὴν εὐγενῆ σου ἐπιθυμίαν·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (ἡ *Σιωπηλὴ Νὺξ* μένει πολὺ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ὥστε ἡ πληροφορία σου περιττή.) *Μικρὰν Ἀμαζόνα* (ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαρισ εῖ· ὄχι ἁπαντῶ εἰς τὴν ἐρώτησίν σου·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολύ· ὄχι·) *Μελαγχροινὴν Νητιωτοπούλαν*, *Ἀλέξανδρον Γεωργιάδην*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17 Αὐγούστου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13.14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται· Ἄδετος φρ. **3**. — Χρυσόδετος φρ **6**.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. **10**

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α'. περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερής, μὲ τὰ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Ὀκτωβρίου

Ἀγάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

382. Λεξίγριφος.

Εἰς τὰ γράμματα τὴν πρώτην συλλαβήν μου θὰ [ζητήσῃς.
Τὴν ἀκόλουθόν μου λέξιν ζήτησε εἰς τὸ Αἰγαῖον.
Ἐξ αὐτῶν θὰ σχηματίσῃς
Χρησιμώτατόν τι ζῷον, ὄχι ὅμως καὶ ὡραῖον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Ποντικάκι

383 Συλλαβόγριφος.

Τοιοῦτον θαῦμα εἰς τὴν ζωήν μου
Ποτὲ δὲν εἶδα εἰλικρινῶς!
Ἄρθρον μ' ἐπίρρημα νὰ συνενώνῃς
κ' ἥρως νὰ γίνεται ὀνομαστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους

384. Στοιχειόγριφος.

Ἕνα παλαιὸν θεὸν
ἄν τον ἀποκεφαλίσω,
μέλος μου ἐκ τῶν διπλῶν
παρευθὺς θὰ σχηματίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Εὐρίπου

385. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἄν μ' ἀφίσῃς,
Στὸν ὁρίζοντα ἡ λύσις.
Ἂν ἀναγραμματισθῶ,
Εἰς τὰς λέξεις θὰ τεθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἠλία Κ. Παπαδήμα

386. Τρίγωνον.

1.—Εἷς Ρωμαῖος στρατηγός.
2.—Μυθικός τις μουσικός.
3.—Ἀκρωτῆρι ἑλληνικόν.
4.—Εἰς τῶν πάλαι τραγικῶν.
5.—Μιὰ γνωστὴ ἀντωνυμία.
6.—Θά το εὕρῃς μ' εὐκολία.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάν. Ν. Φαρμακέδου.

387. Κλιμακωτόν.

★ ★ Ναντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
★ ★ ★ ★ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νά-
★ ★ ναγινώσκεται: δεξιᾷ ζῷον μι-
★ ★ ★ ★ κρόν, ἀριστερᾷ ζῷον μεγάλον·
★ ★ εἰς δὲ τὰς βαθμίδας, εἰς τὴν ἄ-
★ ★ ★ ★ νω φυσικὸν προϊόν, εἰς τὴν με-
★ ★ σαίαν κάτι ὀλέθριον διὰ στρά-
τευμα, καὶ εἰς τὴν κάτω ὄρος
τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ Κύματος

388. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

Α Χ
Τ Ε
Ο Α Ν Ρ
Ν Μ Ι Χ
Ο Η Ε Ο
Ρ Σ

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Δ. Παππά

389. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν μέλος τοῦ σώματος, τὰ δὲ δεύτερα πτηνόν:

1, Μοῖρα. 2, Ἀρχαία Βασιλόπαις. 3, Ἀρχαῖος ἱστορικός. 4, Θεός. 5. Ἀρχαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ναύτου

390. Φωνηεντόλιπον.

τ - κμς - θ - τ - ρς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πῶς με λένε.

391. Γρῖφος.

θ πα
θ θ πα πα
θ 1 θ πα + πα
πα πα
θ ως θ πα πα
θ θ πα
θ

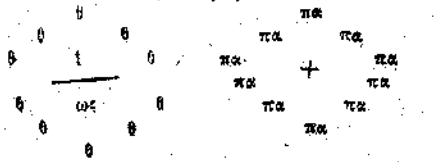

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35.

268. Γάδειρα (Γάδ, Ἥρα.)—269. Αἶνος - οἶνος.— 270. Ὀρδή-ροδῆ.

271 Μ Υ Ρ Σ Ι Ν Η
Μ Ι Τ Υ Λ Ο Σ
Τ Ε Λ Α Μ Ω Ν
Φ Ι Α Η Τ Α Σ
Σ Α Τ Υ Ρ Ο Σ
Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν
Σ Α Ρ Δ Ε Ι Σ

272 Νεῖλος.— 273. *Ἄνευ ἐλπίδος ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει λόγον ζωῆς.* (Ἀναγινώσκεται μαιανδροειδῶς ἐκ δεξιῶν πρὸς τἀριστερᾷ·)— 274. Διότι δὲν πηγαίνει μόνον του·— 275 ΑΝΗΡ (ΑθηνΑ, ΝήπιοΝ, ΗδΗ, ΡήτωΡ).— 276. Ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι. —277. Ὁ Ἅδης ὑπὸ γῆν ἐπιστεύετο ὑπάρχων.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1909